

Hoofdstuk 3

Pssst..... hé..... ja, jij."

Hij keek om zich heen maar zag niemand. Wie zou hem zo vroeg in de morgen roepen? Iedereen in het hotel was nog in diepe rust en hij was, wachtend tot de buitendeur van het nachtslot ging, een beetje op verkenning in de hal.

Hij had onrustig geslapen en was toen maar heel vroeg opgestaan. Het kwam vast door alle vreemde geluiden, die was hij nog niet gewend.

Met zijn rugzakje aan en zijn witte angorakonijn in één van de zijvakken, rommelde hij wat rond tot de eerste mensen verschenen.

"Pssst..... hé..... ik zit hier..... , in het hoekje."

Opnieuw keek hij om zich heen en zag in de hoek van de hal een klein diertje zitten niet groter dan een flinke mannavuist.

Verbaasd liep hij op het harige beestje af en maakte zichzelf wat kleiner om het gerust te stellen. "Wie ben jij? Hoe heet jij? Waarom zit je daar zo weggekropen?" Hij had wel duizend vragen maar dat was vast iets teveel.

"Ik heet Motje en ik ben een alpenmarmotje. Gisteren ben ik verdwaald en toen liep ik hier naar binnen. Opeens gingen alle deuren dicht en ik kon niet meer terug naar ons nestje." Een klein traantje rolde over zijn wollige snuitje; hij moest even slikken bij zoveel verdriet.

"Niet huilen Motje, niet verdrietig zijn, alles komt goed," fluisterde hij geruststellend en ging naast hem zitten op de vloer. "Straks komen de mensen om de deuren te openen en breng ik je terug naar je familie," beloofde hij grootmoedig.

"Dat is heel aardig van je uh, uh, uh..... meneer."

"Bucky, ik heet Bucky en ik ben..... ," het leek hem beter het kleine diertje daar niet mee lastig te vallen.

Er flitste licht aan in de hal. Daar stond Ullie, de receptioniste.

Zij liep op hem af en aaide hem over zijn rug terwijl zij hem goedemorgen wenste.

Even later arriveerde ook Ludwig, de hoofdober en gingen de twee aan het werk.

"Kom Motje, kom maar, nu kunnen we naar buiten."

Zo snel hij kon, zoefde het marmotje in zijn richting en bleef voor zijn voeten staan.

"Kom," fluisterde hij en samen stapten zij door de geopende deuren het frisse, nog stille ochtendkrieken binnen.

De kleine marmot liep voorop; voor het oog was het meer schuiven, zijn pootjes waren zo klein en gingen zo snel dat je zijn stapjes bijna niet zag onder het harige bastje.

"Lukt het wel?" vroeg hij bezorgd omdat hij wel zag dat het kleine ding zijn eigen tempo amper bij kon houden en zichzelf behoorlijk overschatte.

"Ja hoor, ja hoor, ik ben zo thuis, ik ben zo thuis," lispelde hij buiten adem en zoefde verder.

"Waar woon je dan precies?" Hij hoopte voor Motje dat het niet al te ver was.

"Daar, daar," hij stopte en wees met zijn kleine voorpootje in de richting van de bergen waar hij vandaag met vrouwtje Bella heen zou gaan.

"Echt waar? Zo ver weg?"

"Ja, ik woon in de bergen, helemaal voorbij de reddingshonden," vertelde hij trots.

"Allemachtig, hoe ben je dan hier terechtgekomen?"

"Tja, tja, het gebeurde opeens..... . We speelden met zijn allen rondom ons holletje in de berg en ik gleeed uit en rolde, rolde en rolde..... zo de berg af. En ik riep en schreeuwde, maar niemand hoorde mij en pas hier bij het hek was ik uitgerold. Het zag er door de deuren zo spannend uit en ik ben toen naar binnen gelopen om te kijken."

"Jeetje mekreetje wat een avontuur. Hebbie nergens pijn en hebbie niks gebroken?"

"Nee hoor, alles doet het nog," liet Motje dapper weten.

Dat stelde hem enigszins gerust, maar het stond voor hem wel vast dat de kleine marmot niet dat hele eind weer de berg op kon klauteren. Hij peinsde en peinsde en kreeg plotseling een geweldig idee.

Het rugzakje! Ja, dat was het! Snel trok hij het ding uit en ritste aan de zijkant een van de vakjes open.

"Stapt u maar in Mister Motje, dan breng ik u waar u wezen wilt," schertste hij met een diepe buiging en een wijds pootgebaar.

Motje was blij verrast, het leek hem vet gaaf om in zo'n vakje lekker heen en weer te bungelen, dus maakte hij haast om zich te installeren. Er bleef een stukje van de rits open om zijn koppetje door te steken zodat hij Bucky de weg kon wijzen.

"Uh, Motje, uhhhh, mag ik je iets vragen?"

Verbaasd keek de kleine marmot hem aan. Iets vragen? Wie zou hem nou iets willen vragen, dat was hem nog nooit overkomen. Ineens voelde hij zich verdraaid belangrijk. Hij stak zijn snuitje recht omhoog en legde zijn voorpootjes op de rand van het vakje.

"Natuurlijk mag je mij wat vragen. Wat zou je van mij willen weten?"

"Nou uhhhh, ja uhhhh..... , weet jij of hier ook monsters zijn?"

Hij had meteen spijt van zijn vraag. Wat had hem ineens bezielde om Motje lastig te vallen met zijn monsterprobleem. Hij voelde zich opeens zo idioot.

"Monsters, monsters, hmmm, ik heb er wel eens iets over gehoord," klonk Motje's hoge stemmetje. Vertel eens, wat voor kleur hebben ze?"

Hij was compleet overdonderd door de reactie van de marmot en vergat op slag zijn schaamte. Hij haastte zich om hem zijn kleurige beschrijving van het gedrocht te geven.

"Groen, giftige beestengroen met gele en lila zwembanden om hun lijf. En de horentjes en de staart zijn oranje, knaloranje.

"En wat voor kleur heeft hun tongetje?"

"Ook oranje en die zit helemaal opgerold in hun bek, net als een papieren rolfluitje van een verjaardag."

"Hm, hm," Motje dacht diep na en krabde zich eens achter zijn oortje. "En waar lijken ze ongeveer op?"

"Waar ze op lijken? Op een monster natuurlijk!"

"Oké, oké. En hoe zien die monsters van jou er dan wel uit?"

"O, bedoel je dat? Nou uhhhh gewoon..... , een boze kop met scherpe punten aan de zijkant van hun wangen en een kromme neus, ja die neus is onwijs krom, net als een havik. En naast de horentjes staan gemene puntige oren, recht omhoog. En de horentjes Motje, die zijn zo verschrikkelijk eng. Ze draaien heel langzaam rond net zolang tot ze mij hebben opgespoord en dan stoppen ze, recht voor mijn snuit, brrrrr. De

achterpoten hebben wel honderd klauwtjes, maar aan zijn voorpoten niet, daar zitten opgevouwen vleugels die wel zo groot kunnen worden als vrouwtje Bella."

"Wie is vrouwtje Bella?"

"Vrouwtje Bella? Mijn bazinnetje natuurlijk."

"Bazinnetje? Waarvoor heb jij een bazinnetje nodig?"

"Omdat, omdat ik, nou, dat weet ik niet hoor, dat hebben de mensen zo geregeld." Hij voelde zich een beetje verlegen worden door al die vragen van zijn marmottenvriend. Maar ja, als hij meer over dat monster aan de weet wilde komen, dan moest hij er wat voor over hebben ook.

"Waar is jouw vrouwtje nu dan? Mag je mij wel naar huis brengen van haar?"

"Ze slaapt nog, denk ik. En als ze er niet is, dan kies ik ook zelf wat ik ga doen, pochte hij met een stoere blik op zijn snuit." Het gesprek ging een kant op die hij niet wilde. Straks dwaalden ze zover af dat Motje zijn vraag over de monsters vergat.

"Maarre, weet je al wat voor monsters het zijn? Kunnen het ook mensen zijn die in monsters veranderen?"

"Nou je het zegt Bucky, mijn oom vertelde ons daar pas geleden een verhaal over. Het ging over een slechte man die uiteindelijk in een monster veranderde, maar hoe dat precies zat, dat weet ik niet meer. En jouw monster, dat bestaat volgens mij echt. Mijn oma heeft het er soms over en jouw beschrijving komt aardig in de buurt. Weet je wat, ik vraag het straks thuis, dan kom je vanmiddag gewoon even bij ons langs om te horen hoe het nou precies zit."

"Motje, dank je wel, aan jou heb ik tenminste wat. Zal ik je nu naar huis brengen?"

Wat was hij blij met die gekke marmot, hij kon hem wel zoenen! Ze volgden de weg naar boven en ieder had zijn eigen gedachten.

"Hier! Hier eraf, dit is de weg die naar ons holletje loopt," schreeuwde Motje onverwacht.

Wat de marmot met 'pad' bedoelde, wist hij niet; hij zag alleen maar gras dat steeds werd onderbroken door rotsen met gevaarlijk uitstekende punten en diepe nissen.

"Stoppen! Hier is het," snerpte Motje vanuit zijn veilige vakje en hij deed direct wat zijn marmottenvriend van hem vroeg.

Hij keek om zich heen maar zag niets wat op een holletje leek, laat staan op een alpenmarmottenholletje. Hij liet het ranseltje op de grond zakken en hielp de marmot uitstappen.

"Kijk, daar is de ingang van ons nestje." Motje wees op de onderkant van een vervaarlijk uitstekende rotspunt.

Hij keek en keek nog eens maar zag helemaal niets.

"Nou doe dan, bedankt voor de lift, ik zie juhhehh....." en het knaagdiertje verdween in een spleet onder de rotspunt.

"Krijg nou titels," mompelde hij in zichzelf. "Zo staat ie hier en zo istie verdwenen, die gekke marmot." Hij stak zijn kop nog eens wat verder in de opening van de rots maar zag of hoorde helemaal niets - het leek wel een toverrots.

Teleurgesteld draaide hij zich weer om - het had weinig zin om nog te blijven. Hij schudde zich eens flink uit en deed het rugzakje weer aan. Hij moest de plek goed onthouden, want vanmiddag kwam hij hier weer terug. Weet je wat, hij zou tegen die rotspunten even hier en daar zijn poot optillen, dan was de weg wat makkelijker terug te vinden.

Zou Motje's oma nog wel weten hoe de monsters er uitzagen of was ze misschien veel te oud om zich dat te herinneren? Als dat zo was..... , o nee, daar wilde hij niet aan denken.

Zo, de bewegwijzering was klaar, én..... het luchtte lekker op.

Zou het eigenlijk ver lopen zijn naar de sneeuw? Ineens verlangde hij ernaar om lekker door zo'n sneeuwveld te rennen wat hij gisteren vanuit het hotel had gezien.

Naarmate hij verder naar boven liep, zag hij steeds meer zijweggetjes en paadjes en werd het steeds moeilijker om te kiezen welke hij in moest gaan om bij de sneeuw te komen. Hé, kijk, daar was een vet weggetje; het zag er onwijs spannend uit